

۲۰۱۹/۰۲/۰۱

ملالی موسی نظام

به ارتباط به موضوع صلح با طالبان و مضمون ارزشمند آقای عباسی

محترم آقای عباسی سلام بر شما،

جای شکر است که مشکل صحنه تان تا حد زیادی رفع گردیده و با مجال تحریر مقالات ارزشمندی که بیشتر بر موضوعات حاد روز وطن استوار است، از خامه توانا و منطق و استدلال نهایت بیطرفانه و قضاوت عمیق تان، خوانندگان محترم این وبسایت مستفید میگردند.

در مورد ماجرای سر درگم صلح با طالبان و مجالسی که در زمینه در اینجا و آنجا برگزار میگردد، «عدم حضور هیأت افغانی» که انصافاً طرف واقعی در زمینه صلح احتمالی شمرده میشود، خود آنقدر سوال بر انگیز است که بقیه نکات مباحث را در تاریکی قرار میدهد؛ چنانچه که معلوم نیست چه زمانی طالبان بر توقع حضور نماینده ملت افغانستان را در مجالس صلح پذیرا میگردند.

دردا که از بد حادثه، افغانستان یک مملکت بیطرف و مستقل که چون نگینی در قلب آسیا با خود مختاری، صلح و آسایش میدرخشید، چگونه با دسائس و دستان کثیف اجانب و عمال داخلی خود فروخته در سرازیری وحشتناکی قرار گرفت و با سرنوشت رقتباری تا الان مقدرات آن با تصمیم گیری های دیگران رقم میخورد.

ولی تصور اینکه ظاهراً با موجودیت یک دولت مستقل، تفکیک قواء و داشتن پارلمان، در گوشه ای بیرون از سرحدات افغانستان، بدون حضور یک افغان، نحوه قرار داد ها و معاملاتی سرنوشت ساز که احتمالاً در پایان مذاکرات با طالبان مطرح بگردد، سخت دردناک است. گویا دولت امریکا در عین حالی که تصمیم اخراج قوای خویش را از افغانستان دارد، با یک گروپ غیر رسمی در جامعه جهانی که طالبان مسلح باشد، زد و بند هایی را برای سرنوشت افغانستان با جدیت روی کار میگیرد.

البته با هر دشمن متخاصمی یک روز به فکر صلح و آتش بس باید افتاد و راه غلاف نمودن سلاح را هم پیش گرفت، ولی آیا این صلحی که ملت افغانستان از چهل سال چشم درد به دنبال آن سرگردان است و بدون حضور نمایندگان مردم پی ریزی میگردد واقعاً مثمر میباشد؛ چگونه؟ همانطور که شما آقای عباسی فرموده اید مگر میشود منحنی یک وعده فریبنده پذیرفت که بعد از صلح و صفاه با گروه طالبی که در دوحه با خلیل زاد در مورد سرنوشت افغانستان در مذاکره قرار میگیرند، این ها قادر میشوند که خاک افغانستان را از تجاوز و جنگ و جدل القاعده و داعش «بکلی» در امان نگهدارند؟ یعنی با عقد قرار داد های عدم تجاوز؟! با آن گروه های

دهشت افگن و آدمکشان حرفوی، یا طور دیگری؟ مثلاً با جنگ و مقابله با آنان، چنانچه که در نقاط مختلفه کشور ما زد و خورد هایی از هر نوع البته با کشتار بیگانهان، بین داعش و طالب همین حالا هم در جریان است؟! درین موضوع خاص که به یک فریب طفلانه بیشتر شباهت دارد تا یک پیشنهاد معقول و عملی، مگر خلیل زاد نتوانسته است چگونگی میدانند، که البته امکانات این ادعا را مورد سؤال قرار دهد و امریکا که نامبرده نماینده آن است، آیا چنین نظری را عملی اعمال آن از باور بدور است؟ یا مثل اوضاع بعد از شکست شوروی و پلان برژنسکی در حقایق جنگ و جهاد مقدس ملت مظلوم افغانستان، پشت به آنکشور و قضایای آن نموده و سرش را داخل ریگ مینماید، که چندان دور هم از باور نیست.

حال که طالبان ادعا دارند دهشت افگنایی مانند القاعده و داعش را «مجال» فعالیت «؟!» در افغانستان نمیدهند و همچنان نظر به سطوری که شما هم ادعای آنان را چنین مورد تبصره قرار داده اید (طالبان به «دهشت افگنی» بینالمللی اجازه نخواهند داد که از افغانستان علیه امریکا و کشور دیگری استفاده کنند)، چگونه باور باید نمود که این ها در آینده «البته بصورت مسلح»، تروریزم جهانی را که مانند تار عنکبوت در روی زمین پراکنده اند، در سرزمین ما چنان مهار مینمایند که نتوانند از آنجا امریکا یا کشور دیگری را هدف قرار دهند و یا تخریب نمایند؟ یا الله!

گرچه خلیلزاد ادعا دارد که از تبصره های منفی و انتقادات بر چند جلسه مذاکرات صلح با طالبان نمیتوان نتیجه گیری نمود چون آغاز کار است، ولی در عین حال انگشت بر دو موضوع مهم گذاشته است که عبارت باشد از مبارزه با تروریزم و اخراج قوای بین المللی از افغانستان، ولی در پهلوی مبارزه دقیقاً ناممکن با تروریزم، گفته نشده است که تقریباً ۲۲ نوع گروه های خرابکاری که در افغانستان شناخته شده اند، آیا این جمعیتی که به دوحه مذاکره می نمایند، نمایندگی از چند و یا همه آنان مینمایند؟ البته که جواب نه است؛ پس این موضوع مهم چه راه حلی خواهد داشت؟ میرویم به سراغ قسمتی از خبر امروز رادیوی آزادی پراگ:

"نماینده خاص امریکا می گوید تلاش های جاری صلح را نباید عجولانه قضاوت کرد و جنگ ۴۰ ساله را نمی توان در یک نشست حل کرد.

زلمی خلیلزاد نماینده خاص امریکا برای صلح افغانستان می گوید مسیر صلح غالباً خط مستقیم را طی نمی کند. او در پیام تازه خود در تویتر می افزاید که وضعیت افغانستان پیچیده است و چون همه گفتگوهای حساس دیگر همه چیز را نمی توان علنی ساخت.

آقای خلیلزاد در این پیام خود می گوید که در دو مسئله، مبارزه علیه تروریزم و خروج نیروها پیشرفت قابل ملاحظه صورت گرفته، ولی پیشرفت به این معنی نیست که کار تمام شده است.

او می گوید که شک کنندگان بنا به اولین گام یک تلاش بسیار بزرگتر چنان عجولانه قضاوت کردند گویا که یک توافق کامل انجام شده است.

نماینده خاص امریکا این اظهارات را در حالی ابراز می دارد که برخی از مقامات حکومت افغانستان و مقامات سابق امریکا از چگونگی تلاش های صلح انتقاد کرده اند.

رئیس جمهور اشرف غنی در سخنرانی دیروز خود در کابل روی مشروعیت حکومت خود تأکید کرده خطاب به آقای خلیل زاد گفت که کلید صلح در افغانستان است و کلید جنگ در اسلام آباد و راولپندی. رایان کراکر سفیر سابق امریکا در کابل گفته است که گفتگو با شورشیان طالب مشروعیت حکومت افغانستان را که واشنگتن عملاً از آن حمایت می کند زیر سؤال برده است".

در اخبار متذکره، قسمت های از سخنرانی رئیس جمهور افغانستان و سفیر سابق امریکا در افغانستان حائز اهمیت و توجه مزید میباشد. با تقدیم احترامات،

پایان

